

DARVASI LÁSZLÓ

Vidám mondatok

A remény kezdete, és olyan fehér.
S aztán csak mint egy sóhaj, elmutat.
Mint amikor a szakadó szűzhártyából
lepke lesz,
távolodó.

És az a fekete lyuk is.
A depresszió lyukat üt a lélek üvegfalán,
délután kettő, bérelt köd, kertészek gyülekezése.
És a lyukon ömleni kezd befelé,
de hová és meddig,
valami elbeszélhetetlenül sűrű, nemtelen anyag,
amelyben mégis érzékelhető
a jó, a rossz,
a nem és az igen.
Egy pap, aki egyenleteket old meg.
Zizeg a kékkockás papír, homok nyeli az ostyát.
Csak annyi lesz,
hogyan a sötétség hamarabb ébred,
mint a pirkadat.

Fehér, de rettenetes.

A megoldás másé.

De aki más, az enyém is.

Kié vagy.

Amikor a köd ponttá válik.

Haldoklása közben kérdezzétek meg!

És megkérdezték,
csak hogy ő már korábban válaszolt.

Nem tudják a gyermekek,
hogyan is a halált űzik
azokon a méregdrága hintaripákon.

Olyan kalitkát építeni, amiből bármikor ki lehet szökni. És aztán azt bizonygatni a madaraknak,
hogyan maradni mégis érdemes.

Minden gondolat csak
addig él, amíg meg nem értik.
De aki megértette,
biztosan hamarabb
hal meg nála.

Ha Jézus nem lenne
elveszettebb bármelyikünkénél,
kicsoda hihetne benne.

A jó élet reménye.
De nyilván nem élt jól,
aki a legutolsó magot is
el akarja ültetni.

Hogy ez a magány.
Ilyen.
Nem ilyen.
De ez, ez.
Ilyen.
Nem ilyen.
De miféle embernél lehet több
akkor a valóság.

Hogy lehet több a bűnös,
mint a bűn?

Isten nem azért találta föl a világot, hogy ilyen legyen. Isten azért találta föl a világot, hogy az ember bármikor gondolhasson arra, hogy más is lehetne, mint amilyen.

Az a kis tartózkodás teremtés közben.

Az árnyalatok gondozásába halt bele.

Siess, hogy leghagyhassanak.

Fehér.

Elaludt ürités közben,
De aztán föl kellett ébrednie.
És elaludt megint.

Bizonyos helyeken az ember sírása jobban hallatszik, mint a nevetése.
Milyen szerencse, gondolta aztán,
hogy te azon nevensz, amin én sírok.
S ha mindahányan sírunk,
valaki akkor is nevet.

Lázadás egy távolsági buszon.
Az alvó sofőrbe mégis beleszeret
egy utas, de ki.

Ma éjjel fél négykor láttam
a balkonról egy műholdat. Lassan haladt, körözött a város fölött. Nem, nem
repülő volt. Úgy fénylett, mint valami csillag, alacsonyan szállt.
Gondolkodtam, mit akarhat, miért fénylik
Fölöttünk, mire használja a fényét.
Végül arra jutottam, azt figyelni,
kik azok az emberek,
akik csak bámulják a fák zenéltette sötétséget,
de semmit sem tudnak kezdeni vele.

Fehér, de rettenetes.

Testét a földbe,
nevét az ég humuszába ássák, így kérte.
És még annyit mondott,
hogy a felejtés csupán
a teremtés szórakozottsága.

Amikor a kertészek gyülekeznek, és kinek a zsebében fér el egy sarló. Többnyire elfér. Egy gazvirág reménye.

Ez az ember minden ébredés után térképet rajzol az életének. Ezek a térképek nyilván haszontalanok. Viszont csak a térképek hibái bizonyítják, hogy él.

Fehér.

